SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková

Siciliánská Popelka

HARLEQUIN®

Sharon Kendricková

SICILIÁNSKÁ POPELKA

Překlad

Jarmila Bryhová

Milá čtenářko,

asi se shodneme na tom, že většina hrdinů mých příběhů je až moc „ideálních“, jsou bohatí, úspěšní, vzdělaní, soucitní, krásní… A že v normálním světě, ve kterém se chodí do supermarketu a je třeba dětem kupovat boty, takoví lidé nežijí. Inu, co si budeme namlouvat, knížky, které máme všichni rádi, jsou tak trochu pohádky pro dospělé (a s hvězdičkou).

Proto mě vždycky potěší, když jsou hrdinové… tak trochu „jiní“. A tento měsíc se mně to opět jednou splnilo. Ve Svatbě na řecký způsob *od Jane Porterové hrdinka, považovaná tak trochu za šmudlu, u oltáře nahradí svou překrásnou sestru. A hlavní hrdina knihy* Zvíře z Lucernu *je dokonce postižený. A to natolik, že se straní lidí!*

Zbývající čtyři příběhy jsou už spíše takové „klasické“, to ale neznamená, že bych je považoval za horší – nejlépe ale, když to posoudíte sama.

Rád bych se ale vrátil k těm hrdinům, kteří nejsou dokonalí na první pohled. Známý francouzský spisovatel Antoine de Saint Exupéry napsal tato slova: „Vidíme pouze srdcem, co je důležité, to je pro oči neviditelné.“ A vlastně to není jenom o těch hrdinech „s kazem“. Vlastně je to o nás všech!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

SICILIÁNSKÁ POPELKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella in the Sicilian's World

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6547-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6553-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6559-1 (PDF)

PROLOG

Salvatore di Luca upíral pohled na zářivě modré sicilské moře a srdce se mu svíralo čímsi, na co se celá léta snažil zapomenout. Bolestí. Žalem. A hořkým poznáním, že tenhle nádherný ostrov nikdy nemiloval tak, jak si zasloužil. Copak ho však mohl milovat, když se k němu vázalo tolik bolestivých vzpomínek spojených s minulostí? S minulostí, před níž se mnohokrát pokoušel uniknout, se střídavě větším a menším úspěchem.

Protože ať šel kamkoliv, nesl tu minulost vždycky s sebou.

Na tomhle ostrově nic nevlastnil a zakusil zde hlad. Opravdový hlad. Chodil v roztrhaných hadrech – a když neběhal po ulicích bosý – v obnošených botách z druhé ruky. Od oněch časů, kdy prožíval hlad, uplynula dlouhá doba. Uplynula dlouhá doba od okamžiků, kdy po něčem toužil. V současnosti měl všechno, co si mohl člověk přát. Vlastnil nemovitosti po celém světě – kromě svého domu v San Francisku i vinice v Toskánsku, hrad ve Španělsku a od nedávna také *pied-à-terre* v Paříži. Patřila mu letadla, auta a řeka na Islandu, kde mohl kdykoliv rybařit. Jeho realitní společnost už dávno převzala nadvládu na trhu a její výnosy plynuly v současnosti do dobročinné organizace podporující děti po celém světě. Chudé děti. Děti, které nikdo nemiluje. Děti jako kdysi on sám.

A pak zde byly ještě ženy. Bezpočetné ženy. Krásné, vzdělané a elegantní. Chodil s právničkami a bankéřkami. S dědičkami a vědkyněmi. Patřil k nesmírně vyhledávaným partnerům – díky své pověsti dovedného milence, díky svému bystrému mozku a díky svému obrovskému jmění. Jediné, co nedokázal poskytnout, byla láska, protože právě na tu přestal dávno věřit a nejednou se prokázalo, že zasazuje smrtící ránu všem vztahům, jelikož ženy po ní baží, i když se jim dostane varování, že nepřichází v úvahu.

Teoreticky by měl být naprosto spokojený. Copak nejsou jeho přátelé – a nepřátelé – přesvědčení, že si pro sebe vytvořil dokonalý život? A copak je v tom přesvědčení neutvrzuje? Občas však hluboko ve svém nitru pocítí bolestivou prázdnotu, burácející v pozadí jako blížící se bouře na potemnělém horizontu. Občas má pocit, že ho ta bolest nikdy neopustí a občas si říká, že je to jedině dobře.

Protože vzpomínky, které onu bolest vyvolávají, ho utvrzují v tom, co chce – a také v tom, co nechce, což je ještě důležitější. A pokud ho kvůli tomuto postoji ostatní považují za chladného a bezcitného, vůbec nevadí. Ať si lidé myslí, co chtějí.

Nadešel čas, aby se začal radovat ze svobody a připil na ni.

Salvatore se odvrátil od oslepující záře moře, pozvedl ruku a přivolal číšníka vyčkávajícího už půl hodiny nenápadně v pozadí.

Bylo po pohřbu a skončilo i nevyhnutelné sebezkoumání, jež po podobných událostech následuje. Nadešel čas pokračovat dál.

PRVNÍ KAPITOLA

„Co to, Nicolino, sakra vyvádíš?“

Ta slova pronikla hluboko pod kůži. S ostrostí hrotu jehly nebo včelího žihadla. Linu zabolelo u srdce. Přetáhla si přes hlavu tenkou bavlněnou blůzu a se staženým hrdlem se otočila k ženě, která ji osočila od dveří ložnice. Nebylo to poprvé, kdy zalitovala, že k ní matka pokaždé vtrhne bez zaklepání, ale požadovat opak by bylo jako přát si modré z nebe.

„Napadlo mě, že se trochu projedu,“ objasnila a svázala si gumičkou husté černé vlasy, i když věděla, že pokus zkrotit neposlušné kudrny je předem prohraný boj.

„*Takhle* oblečená?“

Matka tu otázku vyštěkla s jízlivým odporem, který Lina nechápala. Neměla pocit, že by na sebe oblékla něco, co by mohlo urazit matčin přehnaný smysl pro mravnost. „Co je na tom oblečení špatného?“ otázala se zmateně.

Matka přejela opovržlivě očima po prosté blůze a dokonale decentní kalhotové sukni, kterou si Lina ušila předcházející týden na starém šicím stroji ze zbytků džínsoviny, kterou našla povalovat se v dílně. Ze svých oblíbených internetových stránek věnujících se módě věděla, že sukně by mohla být alespoň o deset centimetrů kratší, ale k čemu by bylo ukazovat

holé nohy? Proč by měla poslouchat neutuchající kritiku, když se jí snaží po většinu času vyhnout?

„Máš chodit ve smutku!“

Lina potlačila námitku, že zemřelého vůbec neznala a šla na jeho pohřeb jen proto, že je to v malé sicilské vesnici, kde prožila celý svůj život, prostě zvykem. Nechtěla vyvolat hádku. Z jakéhosi záhadného důvodu si připadala rozjitřená a bez energie a nepříjemná roztržka s matkou by ji ještě víc zkrušila.

„Už je po pohřbu,“ upozornila tiše. „Odjel dokonce i hlavní pozůstalý.“ Salvatore di Luca – miliardář a vnuk nedávno zesnulého – odplul hned ráno ve svém luxusním autě. Lina pozorovala, jako se jeho nablýskaná limuzína vzdaluje po točité cestě dolů ze svahu, a hlavou se jí honilo, že už ho patrně nikdy neuvidí. Společně s lehkým údivem, proč jí na tom vůbec záleží.

Dobře víš proč. Pokaždé, když se na tebe podíval, se v tobě cosi probudilo. Protože právě to patří k jeho výjimečným schopnostem. K jeho nadání. Stačí mu upřít své modré oči a všem ženám se hned podlamují kolena.

Jeho občasné návštěvy ve vesnici byly něco, na co se pokaždé těšila. Jako na Vánoce nebo na narozeniny. Jako na jasné světélko v budoucnosti, které teď náhle vyhaslo. Právě proto se cítila jako prasklý, vyfouknutý balonek.

„Salvatore di Luca!“ vyštěkla matka s ještě větším znechucením, než jaké vzbudilo nevhodné oblečení. „Dříve by zůstal nejméně týden, aby nám prokázal náležitou úctu. Ale sláva a peníze jsou pro něj důležitější než sicilské kořeny a dává přednost novému honosnému životu v *Americe*!“

Lina nechápala, proč ho matka tak odsuzuje, ale rozhodně se s ní neměla v úmyslu přít. Protože matka musela mít vždycky pravdu. Ještě jako hodně mladá

ovdověla, a to jí dodávalo pocitu morální nadřazenosti. S postupujícími lety se dívala na svět se stále větší zatrpklostí a ona zatrpklost šla ruku v ruce s dokonale propracovanou schopností vzbuzovat výčitky svědomí ve svém jediném dítěti. Jako by byla Lina zodpovědná za její strasti. A situace se stávala čím dál tím nesnesitelnější. Lina popadla helmu a pokusila se pousmát, i když věděla, že se její úsměv nesetká s odpovědí. „Máme za sebou náročný týden, mami. Jenom si potřebuju… trochu odpočinout."

„Ach, kdyby mi bylo zase osmadvacet! Když jsem byla ve tvém věku, vůbec mě nenapadlo stěžovat si na únavu. Musela jsem se otáčet, abych bez jakékoliv pomoci udržela v chodu náš podnik. Na to, aby sis *potřebovala odpočinout*, jsi příliš mladá," opáčila matka nevraživě. „A kromě toho tě čeká spousta práce."

Samozřejmě. Vždycky čekala spousta práce. Lina od rána do večera dřela v malém rodinném krejčovství a šila levné sukně a šaty, které se prodávaly na jednom z mnoha trhů na ostrově, bez jediného slova díků od ženy, která ji porodila. Po pravdě řečeno, ani žádné díky nečekala. Již od raného dětství jí byla vtloukána do hlavy poslušnost – dokonce ještě před otcovou předčasnou smrtí. A ona se smířila s osudem, protože takhle jednaly všechny dívky ve vesnici. Tvrdě pracovaly, poslouchaly rodiče, chovaly se mravně, jednoho dne se vdaly, založily vlastní rodinu – a celý kruh se opakoval.

Lina se však nevdala. Dokonce se o to ani nepokusila – ale rozhodně ne kvůli nedostatku příležitostí. Odmítla dva nápadníky, kteří jí nadbíhali s kyticemi a klouzali chtivými pohledy po jejím bujném poprsí, a vzbudila tím velké zděšení a poprask v celé vesnici. Rozhodla se však, že bude lepší zůstat sama než se obětovat a sdílet lože s některým z těchto slizkých mužů. Samozřejmě to na ní ulpělo jako poskvrna.

Od jediného dítěte se očekávalo, že přivede na svět kupu vnuků, a taková chyba se jen tak neodpouští. Lina však svého rozhodnutí nelitovala, i když měla pocit, že tím za sebou spálila všechny mosty. Zůstane navždycky sama a budoucnost pro ni nemá nachystaného nic jiného.

Matka vypochodovala rázně z ložnice a Lina se zamyslela. Od včerejšího pohřbu se v jejím životě nic nezměnilo, měla však pocit, že se změnilo cosi v jejím nitru. Měli za sebou rušné období – zejména ženy, které musely připravit pohoštění pro truchlící. Pochovali Paoloa Cardinelliho se všemi poctami a zvyky, které zesnulým na Sicílii náleží. Teď však bylo po všem, život pokračoval dál a Linu zasáhlo vědomí, že čas se před ní táhne jako dlouhá nezáživná cesta. Najednou si připadala uvězněná mezi vysokými dusivými stěnami očekávání a matčiných nároků.

Potřebovala uniknout.

Neměla žádný konkrétní plán. Její nejlepší kamarádka bydlela v sousední horské vesnici a často se dřív setkávaly na kávu. Jejich přátelství však utrpělo ránu, když se Rosa nedávno vdala, a Lina nejezdila obvykle do luxusního letoviska na pobřeží bez doprovodu. Ten den však usoudila, že je načase, aby porušila pár ze svých pravidel. Zašátrala vzadu ve skříni, vytáhla něco z peněz našetřených ze skromného výdělku a zmocnilo se jí cosi velice podobného očekávání. Potřebovala zažít něco *nového.*

Krátce se zastavila, přihodila do ruksaku ještě plavky, vytlačila svou malou motorku, přidala plyn a vyrazila v oblaku prachu z domova. Minula pár posledních domků roztroušených na okraji vesnice a pustila se po točité silnici dolů k pobřeží, v náhlém návalu osvobozujícího pocitu svobody. Moře ucítila již z dálky, dřív, než ho spatřila – širokou kobaltovou stužku pableskující v odpoledním slunci.

Nadechla se nádherně vonícího, slaného vzduchu a zamířila k pláži vyhlášené svou přírodní krásou. Bylo to jedno z míst, kde lidé utrácejí spoustu peněz za to, aby mohli ležet pod slunečníky s třásněmi a nechat si přinášet na tácech vychlazené nápoje. Místo, kterému by se normálně vyhnula, protože ho považovala za příliš velkolepé a mondénní na své poměry. Ale toho dne? S bušícím srdcem zaparkovala skútr nedaleko baru na nábřeží. Ten den si připadala jinak. Připadala si téměř *fantasticky*.

Prošla přes venkovní terasu a vnímala při tom, jak nezapadá mezi bohaté turisty v nóbl plážovém oblečení ověšené zlatými šperky, ale nikdy už tyhle lidi nepotká – takže copak na tom záleží? Posadí se na vysokou stoličku u baru, dá si ledovou granitu[1] a pak odjede ke své oblíbené, opuštěné zátoce a zaplave si. Stáhla si helmu, vzala ji do podpaží, protřásla dlouhé zacuchané vlasy a vykročila po pískem pokryté podlaze k baru.

A pak ho spatřila.

Podlomila se jí kolena a se sevřeným žaludkem vytřeštila oči na muže ve stínu markýzy, dominujícího nenásilným způsobem celému okolnímu prostoru, a vpila se do něj pohledem. Protože to byl on.

On.

Není to neuvěřitelná náhoda?

Salvatore di Luca seděl na jedné z vysokých barových stoliček, díval se do mobilního telefonu a očividně mu bylo lhostejné, že přitahuje pozornost všech přítomných. Určitě na to musel být zvyklý. Copak ho nedoprovázely pohledy všech vesničanů od okamžiku, kdy vystoupil ze svého šoférem řízeného auta na

[1] Sicilská ledová kávová tříšť s vanilkou a se smetanou. Poznámka redaktora.

prašnou hlavní ulici Caltariny, aby se zúčastnil pohřbu svého kmotra? Copak si ženy – všeho věku – nezačaly upravovat vlasy a nevypjaly se v ramenou, jako by nevědomky toužily po tom, aby se podíval obdivně na jejich ňadra?

A nebyla ona sama jednou z nich? Ohromená jeho nepřehlédnutelnou přítomností. Jeho hustými tmavými vlasy a jasnýma modrýma očima.

Stále měl na sobě povinný černý oděv – dokonale střižený oblek, který neušel jejímu profesionálnímu oku už při pohřbu, zdůrazňující urostlou svalnatou postavu. Jediným ústupkem vůči úmornému vedru bylo sundané sako, povolená kravata a dva rozepnuté knoflíky košile. Přesto kontrastoval s ležérně oblečenými rekreanty jako hrozivý tmavý mrak blížící se k zářícímu slunci.

Lina zaváhala a pohlédla na své obnošené tenisky obalené pískem, nejistá, jestli by se neměla představit a neměla něco říct, protože to se za daných okolností určitě hodí. Hodí se, aby vyjádřila politování nad úmrtím jeho kmotra. Co kdyby ji však ignoroval, jako by byla vzduch? V Caltarině ji určitě nezaznamenal – musel se potýkat se stařešiny z vesnice, kteří ho zahrnovali pozorností od okamžiku, kdy dorazil. A vzhledem k tomu, že nebyl místní, nevěděl, jak se kdo jmenuje. Lina ho sice při jeho krátkých návštěvách zahlédla párkrát z dálky, ale nikdy s ním nemluvila. Podobně jako ostatní vesničané na něj jen obdivně zírala jako na jasnou hvězdu spadlou z noční oblohy.

Má za ním zajít a vyjádřit upřímnou soustrast, nebo má nechat toho chudáka na pokoji? Lina se musela usmát, protože si uvědomila, co to právě v duchu vyslovila. *Chudák* bylo poslední slovo, které se k Salvatoremu di Lucovi hodilo. Dokonce i v bohem zapomenuté vesnici jako Caltarina se ke všem doneslo, jak je tenhle magnát bohatý a mocný.

Lina usoudila, že nejlepší bude nenápadně se vytratit, ale Salvatore di Luca právě v ten okamžik zastrčil telefon do kapsy saka a pozvedl hlavu. Pak přimhouřil oči a zaostřil pohled. Zdálo se, že se dívá na *ni*.

Lina zamrkala a málem se otočila, aby se ujistila, že jeho pohled nepatří někomu jinému. Někomu, kdo je stejně bohatý a krásný jako on sám. Ale ne, díval se jednoznačně na ni. Propaloval ji pohledem jako oslnivým mečem a Lině se zastavil dech nad jeho krásou. Protože… ty oči! Ty neuvěřitelně modré oči, jejichž původ údajně sahal do dob, kdy se řečtí válečníci zmocnili bohatého ostrova Sicílie. Copak nezaslechla, jak si ženy šuškají o jejich ohromujícím odstínu jen krátce poté, co klesla rakev do tvrdého neúprosného hrobu? Mluvit v takovém okamžiku nadšeně o nějakém muži bylo sice poněkud neuctivé, ale Lina je plně chápala. Protože Salvatore di Luca byl ztělesněním úžasného mužství, a kdo by dokázal takovým poznámkám odolat?

A nyní…

Lina ještě jednou zamrkala.

Salvatore di Luca na ni pokýval prstem, jako by ji zval k sobě, a Lina ztuhla nerozhodností.

Určitě se musí jednat o nedorozumění. Salvatore si ji s patrně někým spletl. Lina se přesto přistihla, že se modlí, aby zval právě ji. Kdyby tomu tak skutečně bylo, mohla by k němu přistoupit a na celé odpoledne zapomenout, že je Lina Vitaleová, chudá švadlena z bohem zapomenuté horské vesnice. Žena, jež z dálky pozoruje, jak kolem ní ubíhá život…

Salvatore přivřel oči a zadíval se na tmavovlasou, rozcuchanou krásku, potěšený, že ho vytrhla ze znepokojujícího kolotoče myšlenek. Samozřejmě ji poznal. Přestože byla jednou z mnoha žen oblečených

celé v černém, odlišovala se od nich vnadami určenými k tomu, aby se otiskly do paměti každého muže, a měla nejemnější rty, jaké kdy viděl.

Napadlo ho, jestli ho úmyslně nepronásledovala, protože to se stávalo často. Ženy se na něj doslova lepily, okatě a bez zábran, nepatřil však k mužům, kteří by takové výhody s radostí využili. Byl spíš lovec – i když většině žen tahle skutečnost v poslední době unikala.

Sicilanka stojící na druhém konci baru ani trochu neodpovídala typu žen, s nimiž obvykle chodil, ale přesto vzbudila jeho zájem. Rozhodně se do toho nóbl baru nehodila, ve svém obyčejném oblečení, s rozcuchanými vlasy a se zaprášenou helmou v podpaží. Ale její husté tmavé lokny nádherně zářily a prostá kalhotová sukně z džínsoviny jí zdůrazňovala neodolatelnou křivku plných boků. A měla bujná ňadra, jejichž pevnost ještě víc podtrhovala její ženskost.

Salvatorem projelo nezaměnitelné zachvění. Neznámá Sicilanka mu připadala jako postava ze starodávné knihy, na hony vzdálená jeho životu v San Francisku, kde ho obklopovaly vyzáblé ženy, jejichž životním cílem bylo zachovat si abnormálně nízkou váhu. Napadlo ho, jestli ji nepozvat na skleničku. Rozhodně by bylo nezdvořilé, kdyby ji ignoroval – zejména poté, co vzdala poslední poctu jeho zemřelému kmotrovi. Pozvedl prst, pokynul jí a neznámá k němu po krátkém zaváhání, s nímž nepočítal, pomalu vykročila, s lehkým ruměncem na vysokých, jakoby z kamene vytesaných lícních kostech.

„Pane di Luko," pravila, když povstal, aby ji přivítal. Nešlo přeslechnout, že se jí chvěje hlas nervozitou. „Nechtěla jsem vás vyrušit. Viděla… viděla jsem vás na pohřbu vašeho kmotra."

Salvatore musel sklonit hlavu, aby jí rozuměl, protože mluvila velice tiše a v jejích rozechvělých slovech